

Küçük Dağ Keçisi

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Dağ Keçisi

Aysel Banu YAVUZAL

Yüksek kayalık bir dağda, bulutların zirveleri gıdıkladığı yerde, yumuşacık krem-beyaz tüylü ve minik kıvrık boynuzlu küçük bir dağ keçisi yaşardı. Her sabah dik patikalara tırmanır, küçük siyah toynakları taşlara tıkırdardı. Soğuk rüzgârı ve geniş gökyüzünü severdi. Ama bazen her şeyi paylaşacak bir arkadaşı olsun isterdi.

Güneşli bir gün, tatlı çimenleri kemirirken minik bir hapsirik duydu. Bir kayanın arkasından bir pika başını uzattı. Küçücük ve yuvarlaktı, altın-kahverengi tüyleri ve kocaman yuvarlak kulakları vardı. Sırtında minik bir meşe palamudu kabuğundan çanta asılıydı. 'Merhaba,' dedi keçi. 'Ben Küçük Keçi.' Pika bıyıklarını oynattı. 'Ben Pika,' dedi utangaçça.

Küçük Keçi ile Pika hemen arkadaş oldular. Pika ona kayaların arasındaki gizli yolları gösterdi, keçinin sığamayacağı kadar dar aralıklardan geçti. Küçük Keçi, Pika'yı sağlam sırtında büyük kayaların üzerinden taşıdı. Güneş alçalana kadar gülüp oynadılar. 'Sen çok cesursun,' dedi Pika. 'Sen de çok akıllısın,' dedi Küçük Keçi. Harika bir takım oldular.

Bir öğleden sonra kara bulutlar gökyüzünde yuvarlandı. Rüzgâr uğuldamaya başladı ve iri yağmur damlaları kayalara sıçradı. 'Fırtına geliyor!' diye bağırdı Pika, kulakları endişeyle yatmıştı. 'Sığınacak bir yer bulmalıyız!' Küçük Keçi etrafına bakındı. 'Beni takip et!' diye seslendi rüzgârın üstüne. 'Bir patika biliyorum!' Ama yağmur kayaları kaygan ve soğuk yapmıştı.

Küçük Keçi dik bir yokuştan yukarı öncülük etti, güçlü bacakları ıslak taşlara sıkıca tutundu. Pika sırtına yapıştı, minik patileri sıkıca tuttu. Rüzgâr onları itince 'Dikkat!' diye ciyaktı. 'Yol çok dar!' Küçük Keçi kendini dengeledi. 'Tutun!' diye seslendi. Fırtına etraflarında kudururken yavaşça, bir toynak bir toynak tırmandı.

Rüzgâr daha da şiddetlendi. Yağmur gözlerini yaktı. Küçük Keçi'nin toynakları yosunlu bir kayada kaydı ve sendeledi. 'Göremiyorum!' diye meledi. Pika'nın parlak siyah gözleri yolu taradı. 'Sola dön!' diye bağırdı. 'İçinden geçebileceğimiz bir yarık var!' Küçük Keçi onun sesini izledi ve iki büyük kayanın arasında dar bir aralık buldular.

Pika önce yarığa kıvrıldı, tombul gövdesi kolayca sığıdı. 'Burası güvenli!' diye seslendi. Ama Küçük Keçi fazla büyüktü. 'Sığamıyorum!' diye ağladı. Pika etrafına bakındı. 'Bekle! Bu kayanın arkasında daha geniş bir yol var. Sana yol göstereceğim!' Dışarı fırladı ve minik kuyruğu görünmeden önden seğirtti. Küçük Keçi arkadaşının peşinden gitti.

Fırtınanın içinden ilerlediler. Pika en güvenli yolları buldu, taştan taş zıpladı. Küçük Keçi dik yerleri tırmandı, yol çok engebeli olduğunda Pika'yı taşıdı. 'Harika gidiyorsun!' diye tezahürat yaptı Pika. 'Sen de!' diye soludu Küçük Keçi. Rüzgâr uğuldadı ama takım çalışmaları onları yürüttü. Mükemmel bir ikiliydiler.

Aniden zemin aşağı doğru eğildi. 'Bak!' diye işaret etti Pika. Aşağılarında, yüksek kayalıklarla korunan yeşil bir vadi açıldı. 'Başardık!' diye meledi Küçük Keçi. Yokuştan aşağı koştular, fırtına arkalarında sakinleşti. Yağmur hafif bir çiseleye dönüştü. Sonunda güvenli bir yer bulmuşlardı.

Vadide çimenler yumuşak, hava sıcaktı. Yakında küçük bir dere sıırdıyordu. 'Bu mükemmel!' diye iç çekti Pika, tüylerindeki suyu silkeleyerek. Küçük Keçi büyük bir kayanın altında kuru bir mağara buldu. 'Burada dinlenebiliriz,' dedi. Birbirlerine sokulup kıvrıldılar, yağmurun taşa usulca vuruşunu dinlediler.

Dinlenirlerken Küçük Keçi yolculuklarını düşündü. 'Bizi sen kurtardın,' dedi Pika'ya. 'Minik gözlerin güvenli yolları buldu.' Pika gülümsedi. 'Senin güçlü bacakların da bizi kayaların üzerinden taşıdı.' Birbirlerine baktılar ve güldüler. 'Biz farklıyız,' dedi Küçük Keçi, 'ama birbirimize tam uyuyoruz.' Pika başını salladı. 'Bir yapboz gibi.'

Fırtına geçti ve güneş bulutların arasından göründü. Gökyüzünde bir gökkuşağı uzandı. 'Bak!' diye ciyakladı Pika, minik patisiyle işaret ederek. Küçük Keçi mağaradan çıktı ve soluğu kesildi. Vadi yağmur damlalarıyla pırıldıyordu ve gökkuşağı her şeyi ışılatıyordu. 'Çok güzel,' diye fısıldadı. Yan yana oturup renklerin parlayışını izlediler.

O günden sonra Küçük Keçi ve Pika vadide kaldılar. Büyük kayanın altında sıcacık bir yuva kurdular. Pika onu yumuşak yosunlarla ve dereden topladığı parlak çakıl taşlarıyla süsledi. Küçük Keçi yüksek bir çıkıntıdan nöbet tuttu. Bir daha hiç yalnız kalmadılar. Ve ne zaman bir fırtına gelse, onunla birlikte göğüs gerebileceklerini biliyorlardı.

Küçük Keçi farklı olmanın özel olduğunu öğrendi. Onun güçlü bacakları ve Pika'nın keskin gözleri onları mükemmel bir takım yaptı. Her gün birbirlerine yardım ettiler ve dostlukları daha da güçlendi. 'Aynı olmadığımız için memnunum,' dedi Küçük Keçi. 'Ben de,' dedi Pika. 'Farklı olmak daha iyi.' Ve gülümsediler, çünkü bunun doğru olduğunu biliyorlardı.

Bir akşam, güneş dağların ardında batarken Küçük Keçi ve Pika sıcak bir kayanın üzerinde oturdular. 'Fırtınayı hatırlıyor musun?' diye sordu Pika. Küçük Keçi başını salladı. 'Korkmuştuk,' dedi. 'Ama birlikte çalıştık.' Pika onun yumuşacık tüylerine yaslandı. 'Arkadaşlar böyle yapar,' dedi. 'Ne kadar farklı olurlarsa olsunlar birbirlerine yardım ederler.'

Ve böylece, dağın yükseklerinde, sıcacık bir vadide, küçük bir dağ keçisi ve minik bir pika yaşadı. En iyi arkadaşılar ve birlikte her şeyi yapabileceklerini biliyorlardı. Çünkü farklı olmak özeldir ve takım olarak çalışmak her macerayı mümkün kılar. Son.